

În discursul ținut la 25 octombrie 2011 în fața Parlamentului României, regretatul Rege Mihai a spus: „cele mai importante lucruri de dobândit, după libertate și democrație sunt identitatea și demnitatea noastră de Români”. Din păcate începând cu ultima zi a lui decembrie 1947, în întreaga perioadă comunistă și cu precădere în cea postcomunistă, am asistat – cu o scurtă întrerupere – la deteriorarea noțiunilor de demnitate, de onoare, de păstrare cu strășnicie a cuvântului dat, piloni pe care se structurează dragostea de neam și de țară. Fiindcă toate aceste trăsături de caracter se formează prin educație încă de pe băncile școlii primare, prin exemplul dat de modele demne de urmat.

Pe timpuri, în lumea satului, primul lucru ce trebuia aflat despre o persoană era: al cui fiu este? și asta fiindcă apartenența la o familie dădea măsura unui întreg șir de calități și de valori recunoscute ca fundamentale în devenirea fiecărui om. Și am făcut această afirmație fiindcă recunoașterea întâietății celor mai buni, dă măsura marelui potențial de creație și inteligență al poporului român. Iată de ce copiii și tinerii României trebuie să beneficieze de un învățământ preocupat de promovarea exclusivă a valorii, care să formeze oameni capabili să emită legi drepte și generoase, în așa fel încât misiunea de împărțire a dreptății să fie deasupra oricăror interese de grup și de partid.

Există două trăsături fundamentale care nu au intrat niciodată sub incidența legilor – bunul simț și onoarea. Onoarea de a-ți păstra cuvântul dat, onoarea pentru lucrul făcut de tine, onoarea pentru asumarea faptelor și vorbelor tale. *Omul liber* este om de onoare, care ascultă doar de conștiința lui, pe când *omul slugă*, ascultă de ceea ce îi poruncește stăpânul, fiindcă el și-a vândut conștiința stăpânului, așa încât mentalitatea de a fi pe placul celor care au puterea îl dezonoarează. Aceste precizări, din ce în ce mai evitate azi în procesul de educație al copiilor și tinerilor, fac și mai pregnante vorbele lui Ion Gavrilă Ogoranu citate în ultimul număr al revistei „Memoria, Revista gândirii arestate”: „jertfa luptătorilor cu arma în mână, alături de rezistența celor din închisori, alături de rezistența creștină a preoților, ierarhilor și mirenilor, a muncitorilor din Brașov, a unor intelectuali curajoși, toate acestea au adunat atâtea demnități, încât să se poată spune că fața României a fost spălată de atâtea lașități și trădări”. Profesorul Ion Vlad, din articolul căruia am preluat acest citat ne oferă un exemplu grăitor al rezistenței anticomuniste din zona Apusenilor, manifestată de niște oameni dispuși la orice sacrificiu. El ne dovedește că „familia este patria mică a unei nații” și că istoria faptelor realizate în sânul unor familii arată jertfe incredibil de mari, duse până la jertfa supremă. Citez din spusele profesorului Vlad: „o țară, o patrie își angrenează într-un război – chiar de apărare – 10-20% din populație, uneori mai mult, în timp ce patria mică dă jertfe toți bărbații”. Poezia „TREI DOAMNE ȘI TOȚI TREI ...!” și multe familii din comuna Lupșa stau mărturie acestor treceri în eternitate pe frontul apărării demnității noastre de români.

Repet acum un lucru pe care l-am mai spus și nu voi înceta să-l repet : criminala orânduire comunistă a avut drept ținte desființarea proprietății private pentru a-l transforma pe individ din independent social în dependent și deci manevrabil, apoi și-a propus înlocuirea credinței în Dumnezeu cu obediența față de conducerea partidului și față de secretarul său general, care se demiurgiza. Altă țintă a fost eliminarea simbolurilor și în primul rând a simbolului regal, alături de distrugerea elitelor pentru a-i lipsi pe tineri de modele demne de urmat.

Ileana Mateescu ne prezintă în acest număr al revistei cazul ministrului liberal Dumitru Alimănișteanu, finanțist de mare calitate, descendent al unei familii boierești din Muscel, ctitor de biserică în zona natală. Persoană demnă, Dumitru Alimănișteanu nu acceptă colaborarea cu securitatea după 5 ani de detenție și domiciliu obligator în comuna Rubla, este rejudecat cu sentință de 25 de ani închisoare, eliberat în 1963 și mort călcat de tramvai, de fapt aruncat în fața tramvaiului dintr-o mașină a securității. Lui Dumitru Alimănișteanu nu i se putuse incrimina nici o vină încadrabilă juridic. Au rămas deci ca puncte imputabile originea lui, apartenența sa la partidul

liberal și meritele lui profesionale, acestea fiind principalele acuze de fapt ale unei vieți tragice, care este mai mult decât elocventă pentru ceea ce a însemnat opresiunea comunistă exercitată prin brațul ei înarmat – securitatea.

În 1999, fiind la Los Angeles în calitate de Consul General al României am vizitat Muzeul Shoah condus de Steven Spielberg, celebrul regizor. Menționez că termenul „shoah” este de origine ebraică și înseamnă pustietate și devastare. El a fost folosit pentru a descrie genocidul comis de Germania nazistă în timpul celui de al doilea război mondial. Din discuția pe care am avut-o cu Steven Spielberg am aflat că pentru el cele câteva zeci de mii de înregistrări cu relatările supraviețuitorilor opresiunii naziste reprezintă cea mai importantă sursă pentru istorisirea unei perioade pe care omenirea nu ar mai trebui să o cunoască.

În numărul pe care vi-l prezint, doctorul în istorie Viorica Olaru este autoarea unui material cu caracter didactic intitulat : „Învățarea prin cercetare”, în care detaliază modul de colectare al istoriilor povestite de supraviețuitorii basarabeni ai terorii staliniste. În medicină pentru punerea unui diagnostic există un capitol intitulat istoricul bolii, în care bolnavul povestește care îi este suferința, dar medicul intervine prin întrebări țintite și la obiect pentru a defini simptomele și semnele bolii. Unul dintre măștrii mei, profesorul Ion Juvara, preciza că după un istoric bine condus, diagnosticul se conturează în majoritatea cazurilor. Același lucru îl precizează și doamna Viorica Olaru, care a redactat un chestionar cu întrebările ajutătoare pentru evidențierea elementele caracteristice vieții unui deportat basarabean în Nordul Siberiei. Așa s-au putut afla adevăruri cutremurătoare privind limita de suportabilitate a celor aflați mereu între viață și moarte.

Nemernicia regimului comunist din România s-a dezvăluit și din modul abject în care neputând pedepsi pe așa zisul făptaș, organele securității s-au năpustit asupra familiei acestuia. Este cazul dr. Alexandru Birkle – reputat medic legist – care a făcut parte din comisia internațională, trimisă să dezlege omuciderea a mii de ofițeri polonezi la Katyn. Dezgroparea cadavrelor a dovedit fără dubii că făptașii au fost sovieticii : perioada masacrului, tipul de gloanțe folosite, etc. Dr. Birkle reușește să fugă din țară în 1946 și atunci „organele” s-au năpustit cu toată cruzimea asupra soției și fiicei doctorului, care au fost arestate, condamnate și chinuite pentru crime de război. Aceasta este adevărata față a unui regim comunist, care trebuie arătată mai ales tinerilor prea ușor atrași de cântecele de sirenă ale stângii mondiale. Dacă religia creștină ne învață că „numai adevărul ne va mântui” atunci să facem din aflarea și difuzarea adevărului rațiunea noastră de a fi. Ori pentru această uriașă lucrare cu efecte incalculabile pe termen lung avem o acută nevoie de Monarhie, de modelul Regal, care pe lângă separarea puterilor în stat, să redea românilor încrederea în ei înșiși, certitudinea că onorabilitatea, stima și respectul nu sunt vorbe în vânt, vorbe goale, fără conținut. Ele reprezintă însăși „matricea noastră stilistică”, așa cum o definea Lucian Blaga, gândindu-se că poporul nostru a avut Voievozi, Domni și Regi ca exemple de urmat.

Nr. 120 al revistei ce apare sub egida Uniunii Scriitorilor